

HOST

KRISTINA M.
WAAGNEROVÁ

ZLATÁ GRAI: KNIHA ČTVRTÁ

POLBEK MAINTRÉ

Nejlepší česká fantasy série od *Naslouchače* Petry Stehlíkové.

•• František Kotleta ••

© Kristina M. Waagnerová, 2026
Cover illustration © Petr Štich, 2026
Map © Adéla Stopka, 2026

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-2984-1 (PDF)
ISBN 978-80-275-2985-8 (ePUB)
ISBN 978-80-275-2986-5 (MobiPocket)

Věnováno všem rytířům,
díky jejichž křídlům můžeme i my divoženky létat...

PROLOG

♦♦♦

VAROVÁNÍ

Temně fialová mračna brázdící nachové nebe. Stříbrné hvězdy zapadající za hory a zlověstné světlo nad východním obzorem. Vítr nadzvedávající pláště strážců.

Bílé pláště s andělskými křídly.

Šest vysokých hranic, s kůly z masivních dubových kmenů, s těžkými řetězy stočenými na plošinkách na jejich vrcholech.

Isarell stála ve sněhově bílých svatebních šatech mezi zachmuřeným králem Renegorem a netečným princem Daimónem. Na levém prsteníčku ji pátil kroužek z pulzujícího průzračného kamene. Okolí prstenu bylo lehce zarudlé.

Zazněly trubky, táhle a ponuře.

Isarell stejně jako ostatní otočila hlavu k alabastrové Citadele, z jejíž rozevřených vrat vyklopýtal postavy. Měly na sobě kajícícká roucha z hrubé vlny, kápě stažené hluboko do obličeje a zápěstí spoutaná stříbrnými okovy. Jednu z nich strážé vlekly po zemi, neschopnou postavit se na zmrzačené nohy. Celou dobu zmučeně sténala a vzlykala bolestí.

Isarell se podlomila kolena, ale Renegor ji zachytil, aniž odvrátil zrak od hranic. „Musíš to vydržet,“ řekl hrubě. „Nebo si to Sitté rozmyslí a skončíš tam taky.“

Nacházeli se v okrasných zahradách obklopujících willayský chrám. Podél zdí se městnala ellektryská šlechta a další stříbrní hosté, kteří nyní začali bučet, pískat a halekat. Odněkud přiletěl první kámen, ale minul. Druhý trefil odsouzence vpředu do ramene. Vojáci pozvedli masivní štíty a další kameny se už od nich odrážely. To však vyvolalo jen další hluk a četné hrubé nadávky.

Vězni stanuli před svými hranicemi. Vůbec se nebránili.

Strážci je popohnali vpřed a vystrkali je ke kůlům. Poté kolem nich utáhli řetězy, za stoupajícího řevu davu, který se natlačil až k sittským strážím a hrozil nyní odsouzencům pěstmi a klacky. Andělské

stráže o krok ustoupily a vzepřely proti buřičům vlastní dlouhé zašpičaté štíty.

„Neprodlužujme to,“ zavrčel Daimón.

Zvedl se další poryv větru a strhl prvnímú vězni kápi. Odhalil Ymirinu hrdou, krásnou a sebevědomou tvář, s natrženým oteklým rtem a rozsáhlou podlitinou kolem celého pravého oka.

Jako by v tu chvíli Isarell probodli srdce — strašně vykřikla a pokusila se vrhnout vpřed, ale cosi jí bránilo v pohybu. Někdo jí stiskl ruku, nevěděla kdo, jen rozechvěle zírala na děsivou scénu před sebou.

Jak strážci dotáhli a uzamkli řetězy ostatních vězňů, snímali jednomu po druhém kapuce.

Cerra. Barbarella. Renn, s obvazy prosáklými krví, pevně utaženými kolem propadlého břicha. Dagmara. A Lucilla. Poslední z nich se jako jediná otočila k Isarell. V jejích očích se leskly slzy a popraskané rty se chvěly. Mísilo se v nich znechucení, pýcha a možná i dotek šílenství.

Isarell stála jako zkamenělá, neschopná jediného pohybu. Pozorovala uniformované katy, jak přistupují k hranicím a svírají planoucí louče. Utýraným pohledem přejela celé shromáždění.

Cítila napětí hromadící se jí v hrudi.

Sílu, která se musela stůj co stůj uvolnit. Poutanou tisícem slibů a pravidel.

Temnotu zachvacující její mysl.

Divoce vykřikla.

ČÁST PRVNÍ

♦♦♦

PŘÍTEL ČI NEPŘÍTEL

„Držte ji! Kouše!“

„Ksakru, rytíři, umlč ji!“

„Jestli nepřestane ječet, tak jí narvu do držky králíčinu!“

Tichý chraplavý hlas: „Vypadněte odsud, všichni! Slyšíte? Ať už jste v hajzlu.“

Ozvalo se vztekklé mumlání a několik ostřejších odpovědí, ale vzápětí se všechno utlumilo. Ucítila něco chladivého na čele a pak něžný, uklidňující dotyk na odhalené paži. Teplý dech na tváři. „Šššš... Jsem tady. A už neodejdu, jasný?“

Isarell doširoka rozevřela oči a lapala po dechu. Ihned ji zahltily desítky vjemů: nevelká jeskyně ozářená lojovými svícemi, slaměné lůžko, pach nemytých těl a vydělané kůže. Zároveň bolest celého těla — svalů, kostí, kůže, ran po švihání rozpáleným železem. Pálení a otok v oblasti krku, kde ji pokousala Jačira, stejně tak na paži a stehně. Strašná slabost, křeče v žaludku a v neposlední řadě nucení na močení.

Každý nádech ji bolel a stál nezměrné úsilí. Pootočila hlavu k muži, který na ni mluvil. V mihotavém světle svíček z něj viděla jen temné oči, zarostlou tvář a hřívu tmavých vlasů. Kovové odlesky prozradily, že má na sobě brnění.

Nemohla si vybavit jeho jméno, přestože ho měla na jazyku. Vlastně si nemohla vybavit vůbec nic.

„Potřebuju... potřebuju čůrat,“ vydechla. Měla pocit, že v životě nevyslovila tak namáhavou větu.

„Samozřejmě.“ Něco pod ni podstrčil, nějakou mísu. Pak ji prikryl hrubou dekou a lehce se vzdálil. Přitom ale nespustil ruku z jílice meče.

Bylo to ponižující, ale nedalo se jinak.

Beze slova se vrátil, odhrnul pokrývku, vysunul mísu a opět Isarell prikryl. Po chvíli ucítila, jak ji nadzvedl a vlil jí mezi rty nějakou tekutinu.

Měla tak ukrutnou žízeň, že ho téměř odstrčila, vytrhla mu nádobu z rukou a lačně lokala, dokud ji celou nevypila. Polykání také páliło jako čert, ale vyprahlost všechny ostatní vjemy zastínila.

Chutnalo to jako nějaký vývar, už dost vlažný, ale slaný a budící v ní jen další žízeň.

„Prosím... vodu,“ šeptla.

Rytíř došel pro hlíněný džbán a nalil čistou tekutinu do hrubého kalichu. Isarell se přizvedla do sedu a vypila tři za sebou. Napadlo ji, že bude muset brzy znovu na záchod. Ale tentokrát se už zvedne. Vědomí se jí rozjasnilo.

Otočila hluboké, tyrkysové oči na rytíře a tichým, ale o dost pevnějším hlasem ho oslovila: „Kreóne Cassirisi.“

Temný rytíř sotva znatelně kývl. „Arachné Isarell.“

„Tys to dokázal,“ zachraptěla. „Zachránils mě.“

„Ano. Ale až poté, co jsem tě do toho pekla poslal. Žádný jiný zločin mě tolik nezničil jako tenhle. A že jich na kontě pár mám.“

Isarell se ještě trochu přizvedla, opřela se o studenou zeď a unaveně odušila: „Jsi stejný zoufalec jako já. Přebíráš odpovědnost za události, které jsi nemohl ovlivnit. Ani jeden z nás za to není odpovědný.“

„Ne?“ nadzdvihl obočí Kreón. „A kdo teda?“

„Sitté,“ zašeptala Isarell. „Erin Aniú. A ti bastardi kolem ní. Celé to naplánovali... A my jen kráčeli po předem vytyčené stezce do zkázy. Věř mi, měla jsem moře času o tom uvažovat... I já se obviňovala. Truchlila nad zbytečnou smrtí svých druhů. Nad zkázou Trailase... A Bastiena...“ Isarell přejela po obličejí zuřivá křeč a oči se jí zalily slzami, které nedokázala zadržet.

Kreón ji k sobě přivinul a nechal ji plakat. Tiskl ji k sobě a tišil její bezmocný vztek a zoufalství.

Probudila se vysílená, bolavá, ale při smyslech. Rozevřela oči dokořán a chvíli se adaptovala na okolní šero.

Svaly ji bolely jako po brutálním tréninku, ale možná za to mohla i horečka, jestli utrpěla nějaké těžší zranění. V hlavě jí bouřil hrozný zmatek. Poslední vzpomínka, kterou si jasně vybavovala, se stáčela na

sarreiské čarodějky zakusující se jí do těla, překvapivé zjevení padlých rytířů a následně souboj se sarrei. A dál už nic.

Vnímala hlad a žízeň, popálenou kůži a cukání ve starších ranách na zádech i v čerstvých kousancích. Pak si uvědomila, jak ji tlačí slavník. Poté zimu.

Opatrně se rozhlédla. Nacházela se v nevelké, chladné a trochu vlhké místnosti osvětlené svícemi. Podél stěn leželo několik dalších chlapů; dva z nich hlasitě chrápali. Mnohem víc lůžek zelo prázdnotou, povalovaly se na nich zmuchlané pokrývky nebo houně.

Kreón Cassiris seděl opřený o zeď a podřimoval, zachumlaný ve svém plášti. Probral se jen chvíli po ní. Jeho oči se zaleskly a ukazovák výmluvně vyletěl ke rtům.

Jen přikývla, přestože toužila po doušku vody. Jako by jí četl myšlenky, zpoza pasu vytáhl měch, odšpuntoval ho a podal Isarell.

Vypila ho celý, stejně lačně jako včera.

„Můžeš vstát?“ zašeptal a hodil výmluvný pohled ke spáčům.

Isarell se o to pokusila, ale byla odporně slabá. Kreón jí pomohl se zvednout a podepřel ji. Když se dotkl jejích zad, uteklo jí bolestivé zasténání, ale se zachvěním se ovládla.

Pomalu, krok za krokem, se vyšourala z místnosti. Uzavírala ji jen ovčí kůže.

Vešli do chodby, ale pak jí nohy vypověděly službu. Kdyby na Kreónovi napůl neležela, upadla by na kamennou podlahu. Rytíř ji opatrně složil do sedu a něco zamručel.

Isarell skryla tvář v dlaních. „Odpusť... Nemůžu... nemůžu jít.“

Kreón se na ni zachmuřeně zahleděl. „Jistěže nemůžeš. Jsem pitomec. Pojd' si zase lehnout.“

„Ne! Ne. Zvednu se. Jen... jen se potřebuju najíst.“

Kreón se zamračil o něco víc. „Odnesu tě na lůžko a seženu něco k jídlu.“

Konečně k němu vzhledla. „Nechci ležet. Chci se hýbat. Najíst se a hýbat se. Regeneruju rychle, věř mi. Jen mě nenechávej v té cele.“ Rozklepala se a znovu ucítila, jak se jí do očí tlačí slzy.

Kreón na ni chvíli zíral. „To není cela,“ řekl potom. „To je spací jeskyně. Ubytovna. Jsme v Giastralově Hoře.“

V Isarelině obličejích se znova objevily záškuby. „Dostaň mě na vzduch. *Prosím.*“

Rytíř si povzdechl a vytáhl ji na nohy. Trásla se jako v zimnici a vážila jako děcko. S dalším povzdechem ji zvedl do náruče. Když přitom bolestně vydechla, jen stiskl zuby. Je to divoženka, něco vydrží.

V chodbách potkával cizí dhary, kteří na něj udiveně civěli. Někteří při pohledu na polonahou dívku významně vycenili zuby nebo vyloudili nějaké oplzlé gesto. Kreón hleděl před sebe a ignoroval je. Nacházeli se ve vojenském křídle, sice se to nehodilo, ale jinde nenašli místo. Hora praskala ve švech.

Chodba se brzy spojila s jinou a rozšířila se, pak ještě s další a krátce nato vyústila do prostorné sluje odpovídající vstupní hale. Na masivních lavicích u hrubých stolů se povalovaly desítky dharů, někteří se poflakovali, jiní hlasitě srkali svůj příděl jídla, další broušili zbraně nebo si opravovali zbroj.

Černý rytíř, nesoucí v náruči rudovlasou divoženku, dokázal celou jeskyni prakticky zastavit v nádechu a přitáhnout k sobě všechny pohledy.

Kreón složil Isarell na lavici. Právě přemýšlel, jestli je menší zlo nechat ji tu samotnou sedět, nebo ji s sebou vláčet dál, když se od jiného stolu zvedl robustní světlovlasý válečník a zahalekal: „Konečně jsi vysmradil z brlohu, veliteli! Vyhládl ti, co? Jen se pěkně uveleb a nech svýho věrnýho pobočníka, aby ti natrhal nějaký lupení!“

Kreón zabručel v odpověď, jak měl ve zvyku, ale v duchu Bathorovi požel. Složil se vedle Isarell a jeskyně se postupně opět rozhlučela.

„Seženu ti pak něco na sebe,“ zahučel Kreón, odepjal plášť a přehodil ho přes chvějící se děvče. „V tom chaosu jsem byl rád za tuhle košili. Oblečení je tu drahý zboží.“

Isarell si přitáhla tmavý vlněný plášť těsněji k tělu a snažila se potlačit třes. „Jsme v táboře Měsíčního lidu, že?“

„V jejich největším Útočišti.“

„Říkals Hora. Takže pevnost, s množstvím umělých jeskyní. Některé slouží k ubytování, další jako sklady, je to tak?“

„Tak.“

„Jak se chrání před sarrei? Zdi? Druidská magie?“

„Obojí.“

„Snídanička pro Její Jasnost,“ přistála před ní s třesknutím hliněná miska s rozvařenou obilnou kaší a dvěma scvrklými jablíčky. Na protější lavici se hned nato svalil Kreónův druh Bathor, rame-natý válečník středního věku, se špinavě blondatými vlasy a vousy a po posledním dobrodružství neobvykle vpadlým břichem. Paže měl ale pořád silné jako lamželezo.

„Děkuji ti, pane,“ řekla Isarell, přitáhla si misku a kontrolovaně se pustila do jídla, přestože měla chuť to celé zhltnout jako zvíře.

Oba padlí rytíři protáhli obličej a prostoreký Bathor si neod-pustil komentář: „Hergot, to abych si zas ostříhal nehty, když se budu pohybovat v takový nóbl společnosti.“

„Sklapni, Bathore,“ doporučil mu Kreón. „A radši mi řekni, jak si stojíme. Už si mě dal Minstrior zavolat?“

„Nejen Minstrior,“ ušklíbl se Bathor, tentokrát bez humoru. „Sám Giastral. A se vši parádou, v hlavním čase.“

„Kurva.“

„Jo.“

„A asi nejen mě, co?“

„To si piš, veliteli.“

Isarell polkla sousto. „To se dalo čekat, ne? Naposledy jsi byl součástí nějaké významné výpravy. Podle toho, co jsi mimoděk utrousil, jsi poté téměř dezertoval. A nyní jsi přivedl do tajného sídla úhlavního nepřítele. Konfrontace je nevyhnutelná.“

„Lépe bych to *nezformuloval*,“ zašklebil se Bathor lakonicky.

Isarell běžely hlavou vzpomínky ve zrychleném módu. Věze-ní. Pokus o vyprovokování Barhaina k jejímu usmrcení a bláznivý útěk zpět do cely. Vize s Galaronne a Anafrigem. Spojení s Pátým.

Okamžik, kdy vytrhl mříže a vynesl ji strží ven... Loučení... Zběsilý útěk. Dostižení Jačirou a jejími čarodějky... V tu chvíli znovu ucítila upíří kousance na hrdle, pažích a v levém stehně, jako by se to stalo před minutou.

Zaťala zuby a snažila se vybavit si zbytek vzpomínek.

Kreón a jeho rytíři, souboj za svítání. Krev, všude jen krev, ostrá a sarreiská zuby... Plácala nějaké nesmysly... a pak už jen ta tma.

Takhle by to nešlo. Pokusila se zakotvit v současnosti. Očividně se dostala do nějakého velkého Útočiště. Byla tedy nejspíš v bezpečí, alespoň na nějaký čas. Chránili ji padlí rytíři, což mohlo znamenat jak protekci, tak ohrožení. Každopádně její situace nečekaně zrůžověla.

„Nevzali ti zbraň,“ podotkla Isarell s pohledem na Kreónův masivní alabastrový meč. Kaše zbývalo žalostně málo. Snažila se zpomalit jídelní tempo a prodloužit čas pitím. Její tělo však zoufale prahlo po energii.

„Ve Stínu se dharové odzbrojují až těsně před smrtí,“ zabručel Kreón. „Což se ale může večer klidně stát. Jestli nebudem dost rozvášní.“

Isarell zaznamenala, že na ni oba padlí rytíři významně hledí.

Pobaveně se rozesmála. „To bylo opravdu mířeno na mě? Bělostná Teanir, tušíte vůbec, čím jsem si poslední rok prošla? A máte obavy o *moje* sebeovládání?“

„Neuraz se, ale...“

„Neurážím se,“ přerušila Kreóna Isarell. „Naopak, královsky se bavím.“

„Taky tu máme pěknou sbírku parchantů,“ naklonil se k ní rytíř Bathor. „A některý z nich uměj dost slušně čarovat. Bylo by dost *absurdní*, kdybys utekla krvožroutům a nechala se zbůhdarma uškrtit nějakým kreténem, co se neumí ovládnout... Ale je třeba zrovna synem největšího veledhara, co kdy žil.“

Isarell odsunula dočista vyškrábanou misku a věnovala Bathorovi povýšený pohled. „Děkuji ti za varování, můj pane. Neberu je

na lehkou váhu, jak se ti asi zdá. Jen věřím ve svůj výcvik — a své schopnosti.“

Bathor se v odpověď bezděčně uklonil. Uvědomil si to až dvě vteřiny poté. „Hergot, taháš mi z paty jakýsi arachrystský manýry, divoženko. Tak to prr, tady by se nám všichni akorát tak vysmáli!“

Kreón si zamyšleně promnul kořen nosu. „Jen ji nech, bratře. Mezi svobodnými válečníky se naopak cení přirozenost. Přetvářku tu nemají rádi.“ Rytíř se pomalu opřel a zamračeně pronesl: „Sám nevím, do jak hlubokýho močálu jsme zabředli. Všem nám může jít o krk — nebo to celý bude jen fraška. Buď jak buď, tady jsou fakta: sarrei nás hnali Aithrou tři dny a tři noci, vražedným tempem. Dostihli nás na hranici Giastralova území. Druidi nás zachránili. A jsme teď v jejich rukou.“

II

Bývala to Velká sluj. Teď ji ale nazývali *Giastralova audienční síň*.

Byla obrovská. Podpíraly ji desítky silných kmenů, hrubě otesaných do stejného tvaru. Zem dláždily ploché kameny v neuvěřitelných barvách a světlo zajišťovaly nejen svíce, ale i magické lucerny, skoro jako v civilizaci.

A protože to nebyla hodovní síň jako v nějakém ubohém hradšti, ale *královská síň*, nezaplňovaly ji hodovní stoly a rozvrzané lavice. Nic takového. Jen honosný trůn vyřezaný z červeného dřeva a vyložený různými polodrahokamy, pak množství masivních křesel vystlaných měkkými kožešinami. Své místo tu měli všichni, kdo

něco znamenali, takže křesla zaplňovala skoro pětinu síně — a nyní byla z velké části obsazená. Podél zdí stáli vyrovnaní Giastralovi nejvěrnější bojovníci. Různorodá směsice mužů, ale všichni poznamenání životem v divokém Stínu. Dobře živení, dobře stavění, zjižvení a ozbrojení tak, že by dokázali ohrozit i jorrei ve výcviku.

A navíc se tu samozřejmě vyskytovali čarodějové.

Sylax, na pohled bledý a hubený chlapec s velkýma ametystovými očima, ve skutečnosti druid tak mocný, že už jen jeho jméno otevíralo všechna stínová Útočiště.

Kerstin, jeho učednice a první pobočnice, se vzhledem osmdesátileté šlachovité stařeny, které každým pórem probíjela přírodní magie větru.

A její *niliath* Myrtilla Daaen.

Kreóna ani tolik nerozhodil pohled na Sylaxe, který vypadal nebezpečně zdravě, ani na Kerstin, jíž vzala druidská magie další dvě dekády života. Ale Myrtilla ho donutila na okamžik přestat dýchat.

Nemohl říct, že dospěla. Spíš se *vyvinula*. Rozvila jako květ masožravky. Dívala se na něj nenasytnýma, trávově zelenýma očima, půvabnou tvář zjitřenou vzrušením, oděná v rozevláté hedvábí, se složitým účesem, který jí někdo musel zaplétat celé hodiny. Z nedospělé holčiny se proměnila v dospělou mladou ženu.

Lačnou mladou ženu, z níž sálala nebezpečná touha po čemkoli živém.

„Kreóne Cassirisi. Tak tě tu máme zpátky,“ promluvil král Hory.

„Giastrale,“ postoupil rozšafně vpřed Kreón.

Mohutný padesátiletý válečník, s černou hřívou vlasů a vousy spletenými do několika copů, se zvedl ze svého křesla. Kreón si všiml, že je oděný do mnohem jemnější tkaniny než před rokem a kolem krku se mu houpá masivní zlatý řetěz. V původní prosté ocelové koruně se nyní třpytily skutečné rubíny. Král Hory *zbohatl*.

„Dlužím ti život. Už zase.“

„A ne jenom jeden,“ odtušil Giastral. „Tvý chlapy ani nepočítám, tak jsem velkorysej, rytíři. Ale jeden další zářez bych tu viděl.“

„Ohrozils nás, ty jeden zasranej arogantní kreténe!“

„Zmlkni, Koore, na diplomacii ti chybí taková ta šedivá hmota kdesi uvnitř lebky,“ okřikl syna břitce Giastral, aniž se na něj podíval. „Nicméně,“ ztlumil opět hlas, „na tohle bych se tě taky rád zeptal. Proč jsi, krucinál, přivedl krvožrouty až na hranici našeho území?!“

Kreón chvíli mlčel.

„Králi Giastrale,“ řekl pak, „dovol, abych ti představil princeznu Arachné Isarell.“ Kreón nastavil ruku. Když mu do ní vklouzla Isarellina dlaň, vyvedl ji před veledhara.

Zůstali na ni všichni zírat, přestože se snažili tvářit jakoby nic. Dala si záležet. Oblékla si znovu tu rozervanou sarreiskou košilku, která šokujícím odhalovala její ztýrané a hubené tělo. Zůstala špinavá a zkrvavená, jak se probírala. Ale držela se zpříma, pohybovala se s ladností císařovny a její hrdě přizvednutá brada a plamenný pohled nenechal nikoho na pochybách, že je tím, za koho ji Kreón označil.

„Helemese, známá tvář,“ promluvil chraplavě Minstrior a také vstal. Jeho další věta patřila Kreónovi, třebaže z Isarell oči nespustil. „Takže jsi to dokázal, rytíři. Vystopovali jste ji až do pekla — a teď jsi ji přitáhl k nám. I s tím peklem v zádech.“

Král Giastral sledoval oba rozkmotřené válečníky, kteří se měřili tvrdými pohledy. „Tohle je ta holka, kvůli který jste se posledně všichni zhádali? A kvůli který pak zdechnul ten smradoch Falx?“

„Kvůli ní a ještě jednomu jorreiskému ksindlovi,“ zašklebil se Minstrior.

„Tak tohle je tvoje výkupný, Kreóne?“ otázal se Giastral, posadil se zpátky na trůn a pohodlně se rozvalil. „Hodláš za svůj život a za život svých bratrů zaplatit jorreiskou princeznou?“ rozpřáhl paže. „To beru!“

„Skoro,“ odpověděl klidně Kreón, přestože měl chuť zatnout pěsti. „Nepřivedl jsem ji jako děvku, ale jako hosta!“

Giastral se naklonil dopředu a zavrčel: „Tak to mi asi budeš muset objasnit, Černý Kreóne.“

„Možná bych mohla já,“ promluvila Isarell a upřela na pána Hory pronikavý pohled. „Králi Giastrale, jsem Arachné Isarell, válečná princezna Ellektrysu a kněžna z Nidilingrenu. Rytíř Kreón mě vyrval ze spárů sarrei, ale přes veškerou chrabrost se nemohl ubránit síle, která mě pronásledovala. Proto zamířil pod tvou ochranu, s plnou důvěrou ve tvou moc a čestnost. I já bych se ráda spolehla na tvou šlechtinnost.“

Až potud to bylo dobré.

Isarell však bohužel pokračovala. Změnila tón. „Ale pojďme mluvit napřímo. Už jsme se střetli, králi Hory. Poprvé, na isgitské pláni, kde jsem spolu se svými druhy přerušila rituál, který vám měl otevřít nový čarozdroj, a téměř smrtelně zranila vašeho korunního černého rytíře.

Podruhé v rozvalinách lidského města, kde mě zajal tvůj syn Minstrior a předhodil tomu obludnému nekromantovi. Následně mě i mé muže odvěkli sarrei, mé druhy zaprodali Temnotě a ze mě se pokusili vytvořit bojového otroka. Detaily ponechám tvé fantazii.

Toto je náš třetí střet, králi Giastrale, třebaže si teď prvně hledíme z očí do očí. Učinili jsme si navzájem hluboké rány. A ty moje dosud krvácí.“

Kreón zavřel oči, i když by si raději zacpal uši. *Divoženky*. Slyšel, jak jeho muži tiše zakleli; Bathor dokonce použil výraz, který si nechával pro největší průsery.

„Mohli bychom hrát tu výslechovou komedii celý večer, ale raději bych tuto část přeskočila, protože fakta jsou fakta,“ pokračovala Isarell se stoickým klidem.

Zabiju ji. Zabiju ji sám.

Minstrior se začal smát. „Ty jsi ale drzá ještěrka! Asi dost spolíháš na svůj původ, co? To ti ještě můj drahej kamarád Kreón neřekl, že nám je tu výkupný většinou úplně ukradený? A že máme radši živou zábavu než studený zlato?“

„Opravdu?“ nenechala se z míry vyvést Isarell. „A já si bláhově myslela, že všechno má svou cenu. Stačí ji vyjednat.“

„V tuhle chvíli mají největší hodnotu informace,“ odušil Giastral. „I kdyby za tebe zaplatili celý jedno království, nedovolím, aby se těm zkurvenejm Sittům doneslo všechno, co víš. A že toho teď víš setsakra hodně!“

„Řekla bych, že informace, které mám, budou v tuto chvíli zajímavat úplně všechny. I kvůli nim mě loví sarrei. A kvůli nim mě budou chtít mít lidé.“

„Ani nevíš, jak ses s tím dárkem strefil, rytíři,“ ozval se znovu Minstrior. „Zrovna nedávno jsme vedli sáhodlouhou debatu o tom, jak se dostat k nějakým důvěryhodným jorreiským informátorům. Zdá se, žeš nám ušetřil spoustu práce.“

„A když se jí nebude chtít zpívat?“ otázal se zpovzdáli veledhar Sutor s nápadným blýsknutím v očích.

Kreónova ruka bezděčně sklouzla k jílcí meče, ale Giastral všechny rázným gestem umlčel. „Zmlknete už, krucinál, nebo vás všechny vyhodím! Mluví s princeznou, jestli jste si nevšimli! Já s ní mluvím.“ Obrátil se zas k Isarell a naznačil ironickou úklonu. „Odpusť to přerušení, *Jasnosti*. Bavili jsme se o ceně informací.“

„Nabízím sdílení veškerých svých znalostí a vědomostí o sarrei,“ odpověděla Isarell, aniž jakkoli zareagovala na předchozí poznámky. Jako by Minstrior i Sutor byli vzduch. „O jejich geografických pozicích, fungování, politice a zejména vojenských plánech. Řeknu vám úplně všechno. Ale žádám za to tři věci.“

„Pokračuj,“ vybídl ji se zájmem Giastral.

„Žádám plnou milost pro rytíře Kreóna a jeho muže. Dále osobní nedotknutelnost a zacházení přiměřené mému postavení. A žádám...“ Isarell polkla. „Žádám, abyste informovali Ellektrys o tom, že jsem naživu, avšak zůstávám vašim zajatcem.“

Giastral přimhouřil oči. „Ta třetí žádost se zdá být nejdůležitější. *Proč?*“

„Závisí na tom život mé královny,“ přiznala Isarell. Třebaže se zjevně snažila ovládnout, vyznělo to bolestně. „Pokud se do roka nevrátím, spustí to sled událostí, které mohou zapříčinit pád divoženek. A to

Sittům přímo do klína. Předpokládám, že ani vy nestojíte o posílení pozice stříbrných čarodějů.“

Giastral chvíli neodpovídal. Pak stroze pokývl. „Zamyslím se nad tvým návrhem, princezno Isarell. A do té doby, než vynesu verdikt, máš nějaký osobní přání?“

Isarell se trochu unaveně usmála. „Několik, pokud budeš tak laskav.“

Kreón bouchl pěstí do stěny. Protože to byla jen hrubě otesaná skála, samozřejmě si rozbil klouby. „Zešílelas?! Tušíš vůbec, jak se tady jedná se zajatci?! Mohli tě ve vteřině podržknout — nebo hromadně znásilnit! A nás všechny hned nato.“

„Jako že by vás hromadně znásilnili?“ podivila se Isarell, ale bez zvláštního překvapení.

Kreón se k ní vztekle otočil. „Přijde ti to vtipný?“

Isarell se zrovna drhla žínkou na krku. Když se k ní Kreón obrátil, zakryla si nahá řadra loktem. „Mohl by ses zase otočit, prosím?“

Kreón zaklel, ale poslechl. Isarell potlačila úsměv a pokračovala v důkladné očištění. Pokrývala ji souvislá vrstva potu, prachu, krve a bůhvíčeho všeho ještě. Voda studila, o něco jako mýdlo se ani nesnažila žádat, ale přesto už teď vnímala obrovskou úlevu. „Celou dobu jsem to měla pod kontrolou, Kreóne,“ řekla uklidňujícím tónem. „Vím, že to tak možná neznělo. Ale mám za sebou v tomto ohledu dost intenzivní výcvik.“

„Myslíš tím výcvik Šílený Ymiry?“ opáčil ironicky do zdi Kreón.

„Tak schválně, řekni, co *přesně* mi ve kterou chvíli hrozilo,“ vyzvala ho Isarell, vyždímala žínku a začala si usilovně třít hrudník a podpaží. „Pokud chceš ušetřit námahu, tak ti to prozradím. *Vůbec nic.*“

Zprvée, z pohledu divokých jsem dhaira, klanová bojovnice, mám tedy nárok na alespoň základní soud. To ví jak každá divoženka, tak každý jorrei, kterého vysílají na první misi. Zadruhé,

přestože tak hlasitě prohlašují, že pro ně výkupné nic neznamena, je to samozřejmě pitomost. Možná by mě odpravil ten bezduchý blondatý obr, ale ne král Hory. A zatřetí, tohle vůbec nebylo to jednání, na němž se rozhodne o našem osudu. Byla to jen demonstrace, vysvětlení pro... dvořany, řekněme. Teď vědí, kdo jsem, proč jsi mě přivedl a že ze mě bude mít Hora zřejmě nějaký užitek. Řídká kaše na ucpání řvoucích chřtánů.“

Do jeskyně vstoupila starší žena v otrhaných hadrech a nesla vědro s vodou, z níž stoupala pára.

Isarell jí automaticky poděkovala. Žena sebou trhla a nedůvěřivě na divoženku pohlédla. Kvapně vyměnila vodu a co nejrychleji opustila místnost.

Kreón založil ruce na hrudi a sklonil hlavu. „Chm.“

Isarell si umyla klín a stehna a pak přes sebe přehodila čistou lněnou košili. Další z několika *skromných přání* jorreiské princezny. Chtěla se umýt, učesat a převléct do čistého.

„Můžeš se otočit.“

Třela si žínkou nohy a jen sotva zadržovala smích. „Je to jen hra, Kreóne Cassirisi. Odpusť mi tu lehkomyšlnost. A omluv mě prosím i před svými muži. Neriskuju zbytečně, opravdu jedním s rozmyslem. Nic nehrozí jim, tobě, ani mně. V ohrožení jsou však divoženky v Ellektrysu. A také můj...“ Isarell nedokázala doříct Bastien ani *Pátý*.

Všechno se v ní v tu chvíli sevřelo. Veškerá lehkost pramenící z toho, že je v relativním bezpečí a že snad skutečně dokáže zvrátit Erininu smrtelnou past, se postupně vytratila.

Sáhla po hrubém kostěném hřebenu. Začala si rozčesávat vlasy a už s trochu menším elánem pokračovala: „Nemám v sobě příliš z jorrei, Kreóne. Jsem grai. A jsem divoženka. Mým současným úkolem je přežít a vrátit se. O tom je celý můj život — trénovat a plnit úkoly. Budu to dělat dál, ať se mi do cesty postaví cokoli.“

Zvedla hlavu.

Tmavovlasý rytíř na ni hleděl s těžko identifikovatelnou směsicí zloby a odhodlání. A zároveň probleskující něhy. Stejně jako

jeho druhové byl pohublý a bledý. Husté hnědé obočí se mu u kořene nosu skoro sbíhalo, tmavé oči blýskaly a rty zčásti překryté narostlým strništěm se bojovně svíraly.

„Ale nemusela bys,“ procedil mezi zuby. „Uvědomuješ si to? Jsi součástí toho praštěného jorreiského systému. A stejně tak otrok fanatického výcviku divoženek. Myslelas někdy v životě na sebe? Na svoje vlastní touhy a přání? Stěží, co?“

Isarell odložila hřeben a uhladila si vlasy. Během zimy jí dorostly k bedrům. Méně, než byla zvyklá, ale lepší než ten sarreiský sestřih na ramena. Ten ji vyloženě iritoval.

„Moje touhy?“ opáčila a pohlédla Kreónovi odhodlaně do očí. „Přála bych si vrátit čas a nepadnout do té prokleté pasti. Tuhle chybu si budu vyčítat dlouho, Kreóne. Možná do smrti. Ale minulost už nezměním, zato v budoucnosti můžu vyrazit spoustu arogantních stříbrných zubů. Pokud neudělám další propastnou chybu.“

Kreón jí pohled zpytavě opětoval. „Jsi na sebe dost tvrdá.“

„Musím být.“ Isarell si utáhla kolem pasu barevnou šňůrku. Popaměti si začala splétat vlasy do přijatelného účesu. „Měla jsem na sobě nějaké šperky. Kde jsou?“

„Mám je u sebe.“ Kreón se dotkl širokého opasku. Jistě v něm měl všité drobné kapsičky. „Schoval jsem je hned, jak jsem si jich všimnul. Jejich hodnota je nedozírná. Loajality svých druhů si vážím nadevšechno, přesto ani za ně bych nedokázal ručit. Jak jsi k nim přišla?“

„Byl to dar. Myslím, že měly mít hodnotu mého života.“

„Tady tak tisíce životů,“ odtušil cynicky Kreón. „Být tebou, nebral bych si je na sebe. Ale je to samozřejmě na tobě.“

Isarell dopletla cop. „Dám na tvé doporučení.“

„Veliteli!“ ozval se náhle povědomý hlas za rohem.

„Vstup, pane Bathore,“ vyzvala ho se sotva znatelným úsměvem Isarell.

Rytíř nabručeně vešel. Věnoval Isarell krátký podrážděný pohled, načež se otočil ke Kreónovi a potichu mu sdělil: „Giastral tě zve na soukromou audienci. S večerí. Tebe a divoženskou princeznu.“

„Kdy?“

„Ted.“

„Přijímáme.“

„Kreóne...“ začal Bathor varovně.

„Není to past,“ utal ho Kreón a vrhl na Isarell napůl rezignovaný, napůl pobavený pohled. „Je to hra.“

Isarell se na něj souhlasně usmála.

Giastral se zakousl do králíčího stehna a utrlh maso od kosti. Při žvýkání mlaskal a průběžně se proléval jablečným pivem. Jeho koruna visela na kopí jednoho ze dvou osobních strážců. Král seděl v čele dlouhého stolu v hodovní jeskyni osvětlené loučemi a lojovými svícemi. Lavice podél stolu se vyprázdnily; tato hostina byla určena jen těm, které Giastral považoval za své budoucí vojevůdce.

Z jeho dětí se jednalo o Ministriora a dceru Karaen.

Ze spojenců přizval vedledhara Sutura a jeho druidku, Paní větru Eawu.

Z vlastních druidů pak samozřejmě Sylaxe, Kerstin a Myrtillu.

Myrtilla nejedla, jako obvykle seděla ve svém houpacím křesítku u krbu a prsty si hrála někde pod sukní. Rozostřenými očima bloumala po stropě a buď fantazírovala o nějakých perverznostech, nebo regenerovala.

Ani Sylax nejedl, ale hrbil se u stolu a studoval jakýsi složitý nákres. Ptačím perem jezdil po tenkých linkách a soustředěně hýbal obočím.

„Máš dobrou náladu, otče,“ utrousil Ministrior a odhodil na zem kůstku od kozího žebírka. Ihned se po ní vrhl hubený šedý pes, který mu doted slintal na nohy. „Příjemná změna.“

Giastral hlasitě říhl. „Mám. To ta divoženka. Jsem utopenej ve vzpomínkách. V moc *pěknejch* vzpomínkách.“

Karaen zasvítily oči.

Giastralova jediná dcera byla tmavá plnoštíhlá štítonoška, nijak zvlášť krásná, ale divoká a plná energie. Vedla svou vlastní, čistě ženskou dhakuru a všeobecně se vědělo, že je jí otec nespravedlivě nakloněn. „Vzpomněl sis na tu dobu, kdy jsi dobyl kus Arachrystu, co? Na to, jak jsi sídlil v nedobytné pevnosti, zatímco kolem tebe zrála úroda a sarrei nemohli překročit tu srandovně stříbrnou linii. Ach, Waale, doufám, že jednou zažiju totéž!“

Král odfoukl a povolil si opasek. Pak se natáhl pro misku se sladkou kaší. „Na tohle myslím dennodenně, holčičko. Vzpomněl jsem si ale na něco úplně jiného. Na Minstriorovu matku.“

Rozhostilo se vyčkávavé ticho.

Minstrior odložil z pŕlky okousanou kost a opřel se lokty o stůl. „Že bysme se zase dozvěděli kus skládačky?“

Giastral položil misku a opřel se. „Byla to ta nejkrásnější ženská, jakou jsem kdy spatřil. Vysoká jako pravá Sittera, ale s pěknými boky, žádná asketická tyčka. A když si utáhla kyrys, musela se s tak obdařeným hrudníkem dusit. Měla záplavu měděných vlasů, stočila si je sice pod helmu, ale ze všech stran jí utíkaly. A oči měla modřejší než bezoblačný nebe za úsvitu Dakshá!

Když jsme dobyli to hlavní město, bránila stříbrnou Citadelu s mečem v ruce. Váš strýc ji chtěl nechat zastřelit, ale nemohl jsem se k tomu rozkazu odhodlat. Vypadala jako bohyně! Ale dobrý chla-pi umírali. Šel jsem teda na ni tehdy sám.

Málem mě zabila, to vám řeknu. Ležel jsem na zádech, s její čepelí opřenou o tvář a cítil jsem, že jsem bláznivě zamilovaný.“

„Jaktože tě nezabila?“ otázal se veledhar Suttur, zhluboka se napil medoviny a pak hlasitě říhl.

Giastral se zašklebil a pustil se do jídla. „Protože cítila to samý. Pozdějc samozřejmě řekla, že si to spočítala. Že viděla, jak na ni koukám, a že jí to může zachránit krk. A že když mě propíchne, v tu ránu ji zastřelí. Ale lhala.

Zvládli jsme se do sebe zamilovat během jedinýho souboje, a to tak, že jsem ji už v životě z hlavy nedostal! Když mi ji vzali, chtěl

jsem umřít. Chtěl jsem jít rovnou do Arachrystu, vydat se těm stříbrnejm sráčům na milost a chcípnout ve velkém stylu, s posledním pohledem na ni.“

„Rozmluvil jsem ti to,“ ozval se tiše dětský druid Sylax, který už chvíli nekreslil, ale poslouchal.

„Jak?“ otázala se Karaen, zcela pohlcená příběhem. Oči jí svítily, žmoulala v ruce kus kukuřičné placky a skoro nedýchala.

„Ukázal jsem Velkému jezdcí více variant budoucnosti a vyzval jsem ho, aby si vybral. Jsem *Ten, který hledá cesty*,“ odpověděl prostě Sylax a znovu se pustil do práce na svém nákresu.

„Žije ještě?“ zeptal se Minstrior zamýšleně.

„Ne. Umřela na zápal plic asi tři roky potom.“ Giastral si také dolil a pak se zhluboka napil. „Snažím se na ni moc nemyslet, abych nebyl sentimentální. Na tuhle akci musím mít čistou hlavu. Ale když jsem slyšel tu divoženku — divoký Waale, jako kdybych se přenesl o třicet let zpátky! Jak to tehdy se mnou koulela... na oko vzdorovala... pletla ty jorreiský intriky... počítala... a pak úplně podlehla, nerozumně a bezhlavě. A svobodně mi dala tři nádherný děti.“

„Z toho jsem si odnesl hlavně to, že divoženky jsou nebezpečně chytrý kurvy,“ usrl z rohu Minstrior.

Giastral na něj chvíli soustředěně hleděl, jako by váhal, jestli mu má jednu vrazit. Pak ale přikývl. „V zásadě ano, synku. Ale nezapomeň, že jedna z nich je tvoje matka.“

„Hej, králi!“ houkl skrz dvojitou koženou zástěnu mohutný dhar. „Je tu Černý Kreón s nákou buchtou, co je prej princezna nebo co. Mám je napíchnout na rožeň oba naráz nebo postupně?“

Giastral třískl korbelem. „Jsou oba zvaný, idiote, pusť je dál!“

Minstrior se při pohledu na příchozí pokusil zamaskovat překvapení, ale ještě mu chyběl cvik.

Kreón se mračil jako obvykle, zato divoženku by téměř nepoznal.

Před několika hodinami to byla ztýraná, zbitá, špinavá a zkrvavená holka s nesnesitelně jorreisky nabubřelým chováním, ale energii

vylišované meruňky. Ted' vešla atraktivní, přiměřeně oblečená dívka se sebevědomým výrazem, sice hubená, ale každým coulem bojovnice připravená k akci.

Při vstupu do síně všechny povýšeně pozdravila, Giastrala uctívěji, poté se posadila na nejbližší volné místo. Kreón ji následoval s rukou lehce opřenou o záštitu, jako ten nejotravnější osobní gardista, kterého si kdo umí představit. Nevraživě se rozhlédl po společnosti, načež se se zabručením posadil po Isarellině pravici. Po její levici zůstalo volno, a Minstrior si ihned všiml, že má za šňůrkou kolem pasu volně zastrčený tenký nožík. V rukou kohokoli jiného směšná hračka, v rukou divoženské princezny — kdo ví.

Giastral jí nabídl medové víno z hliněného džbánu. „Můžu?“

Isarell sáhla po relativně nejčistším kalichu a nastavila ho k nalití. „Budeš laskav, můj pane.“ Kreón jí mezitím zamračeně naservíroval na talíř kus kančího, chlebové placky, nějaké ovoce a hromadu ořechů.

Isarell oběma děkovně pokynula, připila pánu Hory a tiše se pustila do jídla. Kreón si naložil jen maso a ukusoval ho s výrazem zabijáka, který si právě vybírá cíl.

„Děkuji ti za pozvání ke stolu, králi Giastrale,“ promluvila po přesně určené odmlce Isarell. „Poslední dobou jsem poněkud strádala. Předpokládám však, že ani tak nejde o nějaké laskavé gesto, jako spíše o druhou fázi jednání. Klidně mluv, prosím. Neuráží-li tě, že budu jíst. Jinak samozřejmě pokračujte ve volné zábavě.“

Giastral se uchechl. Ani se nesnažil zakrývat rozjařenou náladu, přestože jeho společníky Isarellina přímost spíš podráždila. Do konce i Myrtilla ukončila své sebeuspokojování a stočila rozzážené oči směrem k přidržené návštěvě.

„Jen jez, divoženko. Je mi jasný, že tě krvožrouti moc nekrmili. Trochu by mě zajímalo, jak jsi to tam krucinál přežila. Kolaborovalaš, co?“

„Naoko,“ přisvědčila Isarell, aniž se nechala rušit v jídle. S každým soustem se jí vrátilo trochu barvy do tváří, jako by regenerovala